

SENSE el rellotge

Revista de l'associació cultural El barranc, de Paiporta.

nº 3. Novembre 2009

QUAN NO ES DESVIA

LA MIRADA

els voluntaris de Paiporta

ENTREVISTA

APAHU

l'acollida i les caravanes solidàries

ASSOCIACIÓ CULTURAL

EL BARRANC

PAIPORTA

El banc del temps: unes relacions sense diners

Un comerç és possible sense la targeta de crèdit ni els diners com a moneda de canvi. Parlem d'una altra forma de relació humana i "comercial": el banc del temps. Aquest consisteix a oferir temps, regalar temps, baratar temps... i esperar, a canvi d'allò, unes altres compensacions en forma de serveis. Sembla que ressuscita tímidament aquest intercanvi ancestral basat en

el troc. Hi ha qui fa un massatge d'esquena barata a una classe d'anglès; qui canvia les seues habilitats a la cuina per un concert de flauta d'un estudiant del conservatori; hi ha qui ofereix la seua casa prop de la platja a un pintor, a l'estiu, si aquest —en bescanvi— li la pinta durant el mes que hi està allotjat. És potser un joc només, fruit d'èpoques de crisi; però un joc que ens resitua per alguns moments en unes coordenades arcanes, quasi neolítiques. Generalitzar aquesta pauta de relació social és

impossible fins i tot per als més puristes en allò del bescanvi perquè resulta difícil, amb el nostre model de desenvolupament mercantil, deixar de passar per una caixa registradora algunes vegades cada setmana. Així i tot, relacions no-lucratives com aquestes, diuen, tenen una recompensa bastant enriquidora. De fet, impliquen assumir que les dues persones o els col·lectius que entren contacte tenen cada u, per la seua banda, una habilitat, una facultat, un coneixement... que pot ajudar l'altre. Temps per temps. El troc de temps és, abans que res, un exercici d'autoafirmació personal i col·lectiva: jo o nosaltres tenim/ sabem/ fem... no sé què, que pot servir altres persones, i aquestes persones segur que tenen alguna cosa que oferir-nos a canvi. El temps, com a «moneda de canvi», pot donar ales a la cohesió d'una comunitat. L'atenció i la cooperació es converteixen ací en una força motriu de canvi social. Tot el món hi té l'oportunitat de donar i rebre, i per tant tots som potencialment membres productius de la comunitat.

“El temps, com a «moneda de canvi», pot donar ales a la cohesió d'una comunitat. L'atenció i la cooperació es converteixen ací en una força motriu de canvi social.”

Experiències de banc del temps s'estan posant en circulació amb èxit en alguns pobles i barris de ciutats espanyoles; i les possibilitats augmenten a la xarxa d'internet. Piqueu en un cercador “banc del temps” o “banco de tiempo” i vos sorprendreu. No em consta, tanmateix, que a Paiporta encara s'haja posat en marxa encara una iniciativa així, però temps al temps, que el temps per temps arribarà...

El que sí que hi ha a Paiporta és una pila de col·lectius i persones voluntàries. En aquests em detindré. Són de fet, una passa més d'aquest model social de servei: la d'aquells que s'ofereixen sense esperar res a canvi que no siga l'agraïment. Un acte de generositat comunitària o individual a què últimament s'anomena «voluntariat». N'hi ha també qui parla de cooperants, d'ONGs, de filantropia, de compromís social i polític, de vocació de servei, de caritat... Les paraules varien depenent de

tens davant i a qui vols ajudar és inferior a tu, ni la persona ni la cultura, llengua, creences... de què parteixen. La generositat seria aleshores una subtil, compassiva i mesquina manera de mostrar una arrogància colonitzadora, que massa abusos i injustícies ha ocasionat en la història. Seria allò de «Pobrets, si no els ajudem, perquè ells sols, buf!...»

Però, cal pensar en positiu. Regalar temps i dedicació a la comunitat és un acte lloable. I a Paiporta no són pocs els que s'hi dediquen: estan en associacions juvenils, en grups parroquials, són voluntaris lingüístics que ensenyen valencià a nouvinguts o no tan nouvinguts, col·lectius d'ajuda a pobles explotats o en guerra... A aquesta mena de relació més aviat altruista dedicarem el número 3 de la revista Sense el rellotge. En primer lloc entrevistem a Yolanda Chábarri, Fina Picazo i Marian Zorrilla totes tres d'APAHU (Associació Paiporta Humanitària), un col·lectiu que

“La persona voluntària —que té la voluntat de dedicar un temps seu a millorar la xarxa social que ens envolta a tots— s'ofereix als altres en un acte de generositat.”

la posició ideològica de partida. El comú denominador de totes elles és que la persona voluntària —que té la voluntat de dedicar un temps seu a millorar la xarxa social que ens envolta a tots— s'ofereix als altres en un acte de generositat. Una única clàusula moral posaria jo —si de mi depenguera— a aquests col·lectius altruistes: que acceptem que els receptors dels serveis tenen la mateixa dignitat humana que els “voluntaris”. És important —en totes les nostres relacions, en els viatges, i també en el món de les ONGs— no partir de la pressuposició que el qui

ja fa més d'una dècada que treballa la cooperació internacional. També coneixerem l'impuls de l'AMPA de l'escola Jaume I per activar el voluntariat lingüístic entre els seus associats i el poble. I, seguint una dèria enciclopèdica que de segur que serà injusta i parcial —com ho fou en el darrer número l'intent de ajuntar totes les persones que escrivien a Paiporta—, tractarem de fer un recorregut pels col·lectius paiportins amb vocació de voluntariat.

Antoni Torreño

«El contacte amb els xiquets i les seues cultures ens ha enriquit moltíssim com a persones»

Yolanda Chábarri, Fina Picazo i Marian Zorrilla, gestores d'APAHU

Yolanda ja ens esperava quan vam picar a la porta de la seu de l'Associació Paiporta Humanitària al carrer Ausiàs March. Ella mateixa va telefonar a Fina per informar-li que ja havíem arribat, i acudí de seguida. Més tard, quan degué acabar de treballar, aparegué Marian, que s'uní a la conversació. En aquell moment ja estàvem en un ambient ben distès després de superar algunes reserves inicials. No ens coneixíem però allò no va ser cap obstacle: El calor humà que desprenen les tres juntes ja parla de la força i l'energia amb què escometen els seus projectes.

Elles es consideren apolítiques, però en realitat, el que volen, és preservar amb zel la seua independència, i lliurar-la d'interessos partidistes, perquè de fet estan ben compromeses i prompte viatjaran a Madrid a manifestar-se per demanar la dignitat i la independència del poble saharauí i no dubtaran a denunciar la injustícia i les causes que han portat els més desfavorits dels pobles (els xiquets) a patir les gravíssimes conseqüències de les guerres.

Com va nàixer APAHU?

Unes famílies vam decidir muntar l'associació després de la primera acollida de xiquets saharauis que es féu a Paiporta l'any 1996. Aquell any va ser l'ajuntament el que gestionà la vinguda de 25 xiquets i xiquetes. Fou una experiència meravellosa i volíem assegurar-nos que tindria continuïtat; per això algunes famílies decidírem associar-nos en APAHU (*Associació Paiporta Humanitària*).

I des d'aleshores heu mantingut l'intercanvi humanitari amb el poble saharauí?

Sí. Encara que algun any deixaren de vindre perquè ens centràrem més en l'atenció de les seqüeles de guerra en els xiquets de Kosovo; però hem mantingut l'acollida de xiquets del Sàhara tots aquests anys. Hi hagué un any, el 1999, que vam arribar a combinar tres programes d'ajuda i acollida al mateix temps: el

Sàhara, Bòsnia i Kosovo. I a Paiporta hem arribat a acollir en famílies fins a 97 menuts.

Tot això, a soles Apahu?

Bàsicament sí, en els programes amb Bòsnia i Kosovo. Però Apahu està federada amb les associacions de solidaritat amb el poble saharauí de la Comunitat Valenciana. Siga com siga, la gestió de les famílies que acullen, l'arregla de fons per als viatges i despeses de visats, els monitors, el seguiment de l'acollida... tot és cosa nostra.

Quantes persones sou Apahu?

Socis en serem uns 120 a Paiporta, però a la gestora treballem continuadament unes 15 persones i nosaltres tres sempre estem en tot. Contem també amb moltes famílies cooperants. Trobar famílies d'acollida no és problema. És més complicat tindre fons suficients per portar tots els xiquets que voldríem. Els nostres recursos són limitats.

Quins són aquests recursos?

Les quotes dels socis, les subvencions de l'ajuntament i un fum d'iniciatives per recaptar diners que sempre tenen molt bon suport en el poble: rifes, loteria, desfilades de moda... Al final, hem de jugar cada temporada amb els diners que hem pogut arregar, que no són molts si pensem que els bitllets d'avió tenen un cost elevat.

I, per exemple, què vénen a fer els xiquets del Sàhara a Paiporta?

L'acollida es fa durant els mesos d'estiu i és bàsicament assistencial. Mèdica. Tenim un concert amb la conselleria de sanitat per fer un seguiment de cada xiquet. En eixe sentit és magnífica la col·laboració del centre de salut de Paiporta (de 10), i també d'alguns metges del poble. Després, en les famílies, els xiquets fan les activitats de cada casa i coneixen la nostra manera de viure, que és un model cultural que en tornar, contrastaran amb la seua cultura...

També segueix el mateix patró el programa amb Bòsnia o Kosovo?

Sí. Especialment per a ells, l'assistència sanitària és primordial, però no els portem específicament en estiu sinó al llarg de l'any. Els xiquets, primer bosnis i després kosovars, vingueren i segueixen venint a Paiporta perquè eren i són víctimes directes de les guerres o de les postguerres en els seus països. Per exemple, Nisi i Sabine, que han estat en les nostres famílies, necessitaven intervencions quirúrgiques importants per a poder continuar una vida normal allí... I quan el metge els dóna l'alta, tornen amb les seues famílies.

Els vincles afectius que es creen entre les famílies dels xiquets i les vostres deuen ser molt forts...

Fortíssims. I duradors. Els pares dels menuts ens estan immensament agraïts per l'atenció que els donem, però és que les nostres famílies també han crescut i han après a conviure amb

“Si nosaltres ens considerem generosos pel que fem, s'ha d'estar allí per veure com estan disposades aquelles famílies a donar fins i tot allò que no tenen.”

● Marian Zorrilla, Fina Picazo i Yolanda Chábarri en un moment de l'entrevista.

aquests xiquets d'una altra cultura. El contacte ens ha enriquit molt com a persones, a nosaltres també. I està clar que hem fet llaços sentimentals difícils de trencar. Per exemple a mi (Yolanda Chábarri) avui m'ha telefonat Sabine per a felicitar-me pel meu aniversari i per a recordar-me agraïda que també era l'aniversari de la seua primera intervenció quirúrgica per la qual estava tan agraïda... Per tot això, al remat, l'acollida és una experiència personal tan positiva. Això a part de la vessant solidària primera, que ens justifica.

I no heu visitat vosaltres el seu país?

Sí. Nosaltres tres sí. Hem estat a Kosovo, i Yolanda coneix també els campaments de refugiats saharauis. Ja vos podeu imaginar el tracte generós i absolutament acollidor que ens han dispensat. Si nosaltres ens considerem generosos pel que fem, s'ha d'estar allí per veure com estan disposades aquelles famílies a donar fins i tot allò que no tenen, per respondre amb gratitud a la nostra dedicació. No ens oblidarem mai els uns dels altres.

“El documental «No mires hacia otro lado», d'APAHU, explica com funcionen les caravanes d'ajuda humanitària.”

Quins projectes teniu de cara al futur?

L'acollida de xiquets del poble kosovar continua; i seguim totes les iniciatives de la federació d'ajuda al Sàhara. Ja estem preparant la pròxima caravana humanitària als campaments de refugiats de Tinduf; a meitat de novembre anirem a Madrid a una gran manifestació que demana solucions i independència per al poble saharauí; i APAHU tenim l'orgull d'haver fet amb voluntaris un documental «No mires hacia otro lado», que

explica com funcionen les caravanes d'ajuda humanitària, des que es posa en marxa l'ajuda fins que arriba a la seua destinació. Creiem

● L'acollida en famílies. La foto està realitzada a la porta del local de l'associació.

que està molt ben fet: contenen la “història”, amb una gran sensibilitat, dos xiquetes narradores, una de la cultura saharauí, i una altra de la nostra. Aquest documental es presentà amb gran èxit a l'auditori de Paiporta el passat octubre i pensem repartir-ne més de 600 còpies per totes les associacions pro-Sàhara.

És important el que feu?

Així ho creiem nosaltres. A vegades algú ens tira en cara que busquem tan lluny les persones a què ajudar, tenint al voltant gent també necessitada. Però bé, ací també hi ha organismes públics i privats per a cobrir les necessitats assistencials dels desfavorits que hi ha més a la vora. Aquells països estan desfets. Nosaltres no arribem a combatre directament les causes d'aquella situació i aquelles injustícies perquè no podem, però el nostre model humanitari assenta les bases per a una convivència dels pobles regida per la solidaritat i els valors humans democràtics i de llibertat.

Josep Fuster i Antoni Torreño

Anàlisi

ONGs, la utopia necessària?

En els últims anys hem assistit a una autèntica eclosió de les organitzacions no-governamentals (oenegés) en el panorama associatiu del nostre país. La repercussió mediàtica d'algunes, la reivindicació generalitzada del 0'7%, les catàstrofes humanitàries en països subdesenvolupats i també, ai!, les malversacions de diners fetes per unes altres, poden haver fet que moltes persones pensen que l'existència d'associacions d'aquesta mena és un fenomen relativament recent. Res més lluny de la realitat. No és que amb anterioritat no existiren entitats que respongueren a aquest patró d'ajudar als altres, sinó que eren conegudes amb uns altres noms. En la llarga nit franquista la majoria estaven vinculades a l'Església catòlica i es dedicaven fonamentalment a la caritat, una virtut cristiana que era molt ben rebuda pel règim, sempre que no se n'anara més enllà i es feren evidents, per tant, les causes que propiciaven la necessitat d'aquestes organitzacions. Caritas diocesana, l'Associació Valenciana de Caritat o el Col·legi Imperial de Xiquets Orfes de

sades, residus d'una època que es volia oblidar. Excepte persones grans i gent vinculada a l'església, que van continuar formant-ne part, la major part de la gent amb consciència social va preferir, en general, militar en la miriade de partits polítics i/o sindicats

que van sorgir com bolets en aquella època i que vehiculaven les intenses ànsies transformadores d'una societat que intentava girar full d'un passat dictatorial. És també el moment en què, aprofitant els nous aires de llibertat que bufaven pel país, comencen a arribar notícies de les oenegés internacionals més mediàtiques, autèntiques multinacionals del voluntariat, com ara Greenpeace, Amnistia Internacional, Metges sense fronteres, Human Right Watch o Intermón (en aquella època vinculada a la Companyia de Jesús).

“És en aquesta societat ja hipermaterialista que comença a prendre força el concepte de solidaritat.”

Sant Vicent Ferrer en són bons exemples de les religioses i Creu Roja de les laïques. Amb l'arribada de la transició molts van girar l'esquena a aquestes organitzacions tradicionals que es van considerar desfa-

Ja entrats en la dècada dels vuitanta, el desencís començà a afectar moltes persones que, desenganyades de la política o dels jocs de poder al si dels partits, deixaren la militància activa i es van trobar orfes de ferramentes per a intervenir en

“Davant dels excessos d’un mode de vida consumista molta gent gira la vista cap al Tercer Món i no veu sinó l’obscuritat de la fam, la vergonya de les condicions sanitàries lamentables o la hipocresia dels nostres governs democràtics.”

la vida social. A això cal afegir l’arribada de noves generacions que, lliures del llast d’haver viscut sota el franquisme, projectaren una brisa fresca en el teixit associatiu, sobretot perquè s’hi acostaven lliures dels apriorismes de les per-

sones majors. La concepció del treball voluntari, sense cap més recompensa que la satisfacció íntima, sense la necessitat de traure’n profit (polític, econòmic

o religiós) va ser tota una novetat que va somoure els fonaments d’una societat en què els diners fàcils i l’estètica i la pràctica del nou ric es convertien en el catecisme materialista d’una població cada vegada més conservadora, més

defensora dels privilegis que la societat del benestar oferia.

És en aquesta societat ja hipermaterialista que comença a prendre força el concepte de solidaritat, despulat de connotacions polítiques o religioses, i per això assumible per una gran part de la ciutadania, si més no, en aparença. Concepte que ja era present en la major part de països del nostre entorn, sobretot en els que no havien patit una dictadura. Davant dels excessos d’un mode de vida consumista molta gent gira la vista cap al Tercer Món i no veu sinó l’obscuritat de la fam, la vergonya de les condicions sanitàries lamentables (si és que n’hi ha), o la hipocresia dels nostres governs democràtics que donen suport sense enrojolar-se a règims totalitaris per mers interessos econòmics o geoestratègics. És gent que sent fàstic quan comprova que malalties que es poden curar fàcilment són mortals a l’Àfrica perquè no hi ha diners per pagar un medicament o que se li trenca l’ànima quan veu les condicions d’esclavatge en què centenars de milers de xiquets treballen per poder malviure. I que està disposada a fer alguna cosa per pal·liar aquest estat de coses per després, si és possible, combatre’n les causes.

Aquesta embranzida de les oenegés no passa desapercebuda per a l’opinió pública, àvida de combatre la seua mala consciència, que posa de moda aquest tipus d’organitzacions. Quasi dóna un cert estatus ser-ne membre d’alguna, aporta un cert plus de persona solidària i compromesa, encara que al capdavall això supose una banalització de la tasca de les mateixes associacions. De tots és sabut que el poder revulsiu d’una imatge perd força fins quasi desaparèixer amb la repetició indefinida del seu missatge. Quantes vegades s’ha vist per televisió la imatge del xiquet negre amb el ventre unflat per la fam i el voltor al costat? Tantes que ja el considerem familiar amb la pèrdua del dramatisme originari que era capaç de ferir les consciències panxacontentes del Primer Món.

A causa de la percepció positiva que les oenegés desvetlen entre la població es produeix, per una banda, una proliferació d’organitzacions que, valga l’expressió econòmica, satura el mercat

s’inscriuen en una oenegé com podrien fer-ho en un partit polític, una falla o l’adoració nocturna.

El problema bàsic de la majoria d’oenegés (i també de tota la societat civil), a banda

de problemes organitzatius i econòmics, és que les seues actuacions són pal·liatives i difícilment poden atacar de soca-rel les causes dels problemes. Topetem de nou amb la força abassegadora del mercat, i amb la política que segueix els seus de-

“El problema bàsic de la majoria d’oenegés és que les seues actuacions són pal·liatives i difícilment poden atacar de soca-rel les causes dels problemes.”

(fins i tot els partits polítics creen oenegés “filials”, que reben substancials subvencions per l’administració afí corresponent); i per l’altra una afiliació important de persones atretes pel caliu de la solidaritat (i algunes altres també per la moda). Sense menystenir aquelles que per necessitat de relacions socials

signis. Potser no hi ha cap més alternativa, encara que siga trist reconèixer-ho. Tot i que sempre ens quedarà la utopia. Afortunadament.

Josep Fuster

Voluntaris paiportins

Vaja per davant la dificultat de discriminar entre totes les activitats o les associacions no-lucratives del poble quines pertanyen al grup que fomenta el voluntarisme. De fet, si per voluntàries entenem aquelles persones que tenen la «voluntat» de dedicar un temps seu a millorar la xarxa social que ens envolta hauríem de plantejar-nos si qualssevol moviments associatius del poble (esportius, musicals, festius, culturals com el nostre Barranc, col·lectius d'AMPA de les escoles...) ja ho són, de voluntaris. També, amb aquest criteri, plataformes i gestores que dinamitzen la resposta social del poble podrien tindre vocació de voluntàries: els col·lectius Salvem el barranc, Antenes no, la gestora Interampa, la Plataforma per la convivència... I, per què no, també els partits polítics. ¿O no és cert — sobre el paper — que aquell que es dedica a la política ho fa amb

que es fa des de la voluntat de servei desinteressat a la comunitat... De tota manera, ja veieu que cal acotar una mica les coses. Reservarem la categoria de “voluntàries” ací a aquelles persones o col·lectius del poble

● Logotips dels Juniors i dels Scout

que es proposen ajudar directament unes altres persones o altres comunitats; les quals tenen una cara i una mirada, o una preocupació comunitària concreta en algun racó del món. Aquests serien els casos destacats en aquesta revista: APAHU ofereix l'acollida de xiquets del Sàhara o de Kosovo, es compromet a millorar la salut i les seqüeles amb què la guerra els ha marcat, i gestiona la tramesa de queviures als campaments saharauis en caravanes solidàries; o els voluntaris lingüístics, que fan que mares i pares d'una escola aprenguen el valencià que estudien els seus fills...

Però n'hi ha més, d'associacions de vocació “voluntària” al poble:

Protecció Civil porta 15 anys realitzant cursos de primers auxilis, control d'actuació en activitats massives, regulació del tràfic... i actuant desinteressadament quan la corporació municipal els necessita. El poble comptem, a hores d'ara, amb un grup de voluntaris preparats

● Logotips de Protecció Civil i d'ALDIS

una vocació de servei a la comunitat? El descrèdit que pateix últimament la classe política arran dels casos flagrants de corrupció deuen alçar ampolles entre alguns dels que lligem aquestes línies, però cal pensar que, siga com siga, hi ha molta política de base

de Protecció Civil de més de 30 persones.

ALDIS Paiporta ajuda els discapacitats i les famílies que tenen al seu càrrec algun membre amb necessitats especials. L'associació, amb l'ajuda de 18 voluntaris (segons es desprèn de la seua pàgina web), tracten d'inserir-los en el món laboral a través de tallers d'ocupació i últimament projecten

● Logotips d'AESCO i de l'Associació Perenne Solidària

una «residència tutelada».

El grup scout Gaia, a la parròquia de Sant Ramon, o els Juniors de l'església de Sant Jordi són associacions juvenils que duen a terme les seues activitats educatives, festives, catequístes, excursionistes o mediamambientals... només gràcies al voluntarisme de joves instructors. Dos xiquetes, veïnes

del replanell de ma casa, acudeixen al grup scout Gaia i em consta que hi van encantades. I l'altre dia, Ignacio Zurano, involucrat en el moviment Junior, m'escrivia: «El Centre Junior Sant Jordi compta amb el treball voluntari i el compromís de 13 educadors, que s'encarreguen d'organitzar i dur a terme activitats educatives, lúdiques, i celebracions, no sols per als més de 60 xiquets i adolescents que acull, sinó també, des de l'any passat, per al grup de famílies.»

Hi ha, finalment, una seu d'AESCO (associació Amèrica-Espanya solidària) a Paiporta, que treballa amb a la integració social dels nouvinguts, sobretot de procedència colombiana. I l'Associació Perenne Solidària, també amb una base a Paiporta, dedica el seu esforç altruista a escolaritzar xiquets al Perú i, últimament, construir-los escoles.

Segur que s'escapen voluntats i voluntarismes en aquest article. L'important de qualsevol manera és ressaltar ara i ací, que hi ha associacions de compromís al poble i que s'hi pot col·laborar.

Antoni Torreño

Perquè tenim dret a “escoltar les diverses parles del nostre poble”

INICIATIVA LEGISLATIVA POPULAR

Hem d'arribar a 500.000 signatures per fer possible la **Llei de Televisió sense fronteres**

Signa o fes-te fedatari de la campanya.

Per a més informació contacta amb

l'associació El Barranc o amb **Acció Cultural del País Valencià** (www.acpv.cat)

El voluntariat pel valencià

La consciència de ser valencià i d'integrar-se amb el nostre senyal més identitari: la llengua

L'AMPA del col·legi públic Jaume I de Paiporta va organitzar el curs passat el voluntariat pel valencià. És aquesta una experiència que recorre des de fa ja temps municipis i entitats associatives de totes les comarques valencianes, però que encara no havia arribat a Paiporta. El voluntariat lingüístic al País Valencià és una iniciativa **d'Escola valenciana. Federació d'associacions per la llengua (www.voluntariatpelvalencia.org)**, que gestiona a l'actualitat més de 700 parelles lingüístiques i que, en els últims anys, ha sigut un motor de vertebració lingüística i de normalització a peu de carrer, allà on les administracions no poden o no volen arribar.

Em diuen Vicent i sóc... Encara no fa un any, però espere seguir afegint dies al moment aquell que vaig començar. Desitge que aquestes paraules servisquen a moltíssima gent per a donar el pas que jo vaig donar en el seu dia. En principi em parava molt i em feia una miqueta de por tirar endavant: per la inseguretad de si seria capaç de fer les coses bé, per la responsabilitat de dur a terme allò amb què em comprometia, per la incertesa de com anirien les coses... Tot per a mi eren problemes i no vaig poder vore cap aspecte positiu fins haver iniciat la primera de (espere) moltes més sessions que encara estan per arribar.

Em diuen Vicent i sóc voluntari pel valencià.

L'amistat que es crea amb els companys, la satisfacció de saber-te útil, la progressió dels companys i la teua pròpia, la fluïdesa en les converses sense necessitat d'haver-les preparat, el relax d'aturar-se una hora a la setmana d'aquesta vida tan estressant, les rialles, les històries, els coneixements adquirits... i, el millor de tot: saber que tots i cadascun dels meus companys fan un balanç com a mínim tan positiu com el meu.

Però què és en realitat el «voluntariat»? Doncs el «voluntariat pel valencià» simplement consisteix en la formació de parelles

lingüístiques, constituïdes per un voluntari o voluntària i per un aprenent o aprenenta, encara que hi ha casos excepcionals en què són més d'un aprenent per cada voluntari. La persona voluntària només ha de tindre coneixement del valencià i la voluntat d'ensenyar-lo. La persona aprenent ha de tindre

**parla'm
en valencià**

ganes d'aprendre'l i d'utilitzar-lo. Una vegada formades les parelles lingüístiques, cadascuna es compromet a realitzar almenys 10 sessions d'una hora setmanal, al llarg de les quals la parella ha de dialogar en valencià. L'objectiu principal és que els aprenents perden la vergonya que tots tenim de parlar una llengua que no dominem perquè no és la pròpia. Una vegada superat aquest punt l'aprenentatge de la nova llengua ens ve rodat a tots, perquè, sense adonar-nos-en, passem de fer vertaders esforços per traduir en el cap allò que volem dir a, simplement, pensar en la nova llengua.

Al meu parer l'èxit de la fórmula del voluntariat pel valencià és que, una volta trencat el gel, es crea amb la parella una

● Cloenda de la campanya PARLA'M EN VALENCIÀ, a l'escola JAUME I de Paiporta

complicitat, un ambient càlid i agradable, que permet a l'aprenent de perdre la inseguretad i la vergonya de parlar valencià encara que no siga la llengua materna. De fet, llegir, escoltar i escriure en una nova llengua ens podrà costar més o menys, però normalment no resulta tan difícil d'acometre com parlar.

“L'èxit de la fórmula del voluntariat pel valencià és que es crea amb la parella una complicitat, un ambient càlid i agradable, que permet a l'aprenent de perdre la inseguretad i la vergonya de parlar valencià”

Però amb la pràctica (parlant, parlant, parlant i parlant) sense pensar-hi massa, passem a pensar en valencià...

Gràcies a tots els voluntaris que, per les raons que siguen, s'aturen una hora a la setmana per a ensenyar la nostra llengua i, com no,

gràcies a tots els aprenents que, per les raons que siguen, fan l'esforç d'aprendre la nostra llengua.

L'AMPA de l'escola JAUME I de Paiporta ens felicitem d'haver posat en marxa el curs passat la campanya PARLA'M EN VALENCIÀ.

Hi participaren famílies de l'escola, socis de l'associació El Barranc i altres voluntaris paiportins. En breu (abans d'acabar-se l'any) llançarem la segona campanya com a continuació lògica de l'èxit i les bondats amb què s'avalua la primera edició. Sabem que hi ha moltíssima gent interessada i no dubtem preparar per a aquest curs dos tandes de sessions.

Si vols participar com a voluntari o com a aprenent, pots posar-te en contacte amb l'AMPA del JAUME I a l'adreça de correu electrònic voluntariatjaume@gmail.com, o bé directament passant pel despatx de l'AMPA de l'escola.

VICENT GIMENO (voluntari i gestor de la campanya PARLA'M EN VALENCIÀ, de l'AMPA de l'escola Jaume I)

Excursió al Penyagolosa

9'30h 3° de temperatura.

Arriba l'autobús des de Paiporta. Sort que les 21 persones que arriben han pogut dormir plàcidament en els seus seients perquè han hagut de matinar molt i en diumenge!

● Els agosarats que arribaren al cim

A les 9'30h comencen a baixar els viatgers, el primer, Carles Cano amb la seua cistelleta, encara que els bolets amb aquesta temperatura ja fa dies que s'han amagat.

Després d'anar al restaurant de l'Ermitori de San Joan a fer-nos un desjuni, comencem la marxa. Decidim

«La llum tamisada a través de milers de fulles d'arbres de tota classe: pomeres bordes, aurons, pins negrals, teixos, grèvols...»

fer dos grups: el primer amb les persones més agosarades que es decidisquen a pujar al pic. Els presentem al nostre massai particular: Amat, que acostumat a grans caminades, ja té un poc de defici. Sol passar amb els massai, acostumats a fer quilòmetres i quilòmetres de marxa... Finalment, doncs, fem els dos grups i Amat amb la seua gent comença a caminar a pas lleuger.

Hi ha un grup intermedi que comença amb il·lusió la marxa al pic i que, a la vista de les corruixes, decideix anar amb el segon grup i contemplar floretes, arbres i altres meravelles.

Comencem pel Barranc de la Pegunta. És un moment fantàstic per contemplar-lo. La llum tamisada a través de milers de fulles d'arbres de tota classe: pomeres bordes, aurons, pins negrals, teixos, grèvols... És l'època de l'any en què gràcies a la humitat de les plogudes i l'aigua acumulada als rierols i barrancs es destaquen tots els elements del bosc. Colors des de l'àmbar al groc més intens, passant per l'ocre, el taronja dels aurons, el verd pàl·lid del grèvol i el verd fosc dels teixos. Llum i aromes de la terra humida, rica i amerada d'aigua.

Ens aturem a la font de la Pegunta, bevem, ens fem fotos i alcem la vista per contemplar, les hores i el vesc. Llegim als panels explicatoris les utilitzacions del vesc en èpoques antigues, per fer xarops (que en deien "aixaropet") i paranyes per als ocells. També llegim la informació sobre el Teix, tot ell verinós,

a excepció de la corfa que té un ús medicinal: els antics asturs se suïcidaven amb baies de teix abans de caure en mans dels enemics.

Continuem pujant fins arribar a La Banyadera, ja a pocs metres de la base del pic. Llàstima que al segon grup no ens done temps de pujar perquè fa un dia clar i amb vent, ideal per contemplar pel camí molts dels po-

bles protegits per l'ombra màgica del pic: Xodos, Vistabella i tots els masos que es veuen des de la costera, com el de Sanaüja. Per no parlar de la vista des del pic: Vilafamés, Lluçena, Culla, Atzaneta i la mar. En dies molt clars també es pot veure fins al Montgó. A l'altre costat, la Serra de la Batalla, Puertomingalvo... Continuem fins arribar al Mas de la Cambreta, el mas més alt del País Valencià. El nostre fotògraf particular, Paco Burguera, ens fa les fotos de grup amb les parets del mas com a fons.

Arribem a la font de la Cambreta recentment restaurada i Berni sempre tan previsor i ja acostumat a les excursions de tardor i coneixedor del fred i la bona gana que en desperten, ens treu un xorricet, salxitxó i una botelleta de vi que tothom agraeix. Són les 12'30h més o menys. Ja ens falta poc per arribar a l'Ermitori de nou.

Baixem a bon pas per la Lloma del Conill fins arribar a San Joan. Riem, contem anècdotes i esperem el grup d'Amat que arriba al cap d'un moment, satisfet d'haver pujat al cim. Ens fem unes cervesetes, uns ca-caus i cap a l'autobús de nou. Ja arriba el moment de dinar. Arribem a l'Alforí i ens trobem la taula parada i el plaer de dinar tots junts, calentets i amb una gana de mil dimonis.

Tastem la truita d'arròs, l'olleta i els embotits de la zona, i sobretot xarrem de bona gana. Ha estat un plaer per nosaltres ensenyar-vos aquest trosset del nostre país. Ja a l'autobús les primeres aravogues ens saluden i ens anuncien un hivern que s'ha avançat i acomiada la bona gent de l'Horta. Esperem que hàgeu gaudit del paisatge de la passejada i fins una altra!

Carmela Puig

L'ASSOCIACIÓ CULTURAL EL BARRANC, EN MARXA

Sí, a part de la marxa pels paisatges eterns de la serra del Penyagolosa l'associació cultural El Barranc de Paiporta continua tenint en marxa els projectes de la temporada passada i cavil·lem de posar en moviment altres tants:

- *El rebost del barranc* s'ha consolidat entre molts socis i simpatitzants com una alternativa setmanal de consum ecològic i responsable;
- Susu Benítez ha inaugurat la temporada de *El barranc de contes* i ja programem altres "contades" per a després de Nadal.
- Autors de llibres estan a punt de visitar-nos com ara Toni Mollà (**Quina televisió pública?**). *Un barranc de llibres* pot ser el coordinarem amb la llibreria La Moixeranga.
- Reprendrem aviat *el barranc de música*; aviat presentarem la secció *un barranc d'art*, gràcies a serigrafies originals que Manuel Silvestre cedirà a l'associació. Tenim excursions en el cap, tasts de gastronomia i tasts de vins esperant al paladar...

Ja veieu, una cinquantena de socis i un any de rodatge, que ens impulsa a continuar

Aitana Martínez Pujol, la sòcia més jove de El Barranc

www.elbarranc.net - elbarranc@elbarranc.net

L'associació cultural "EL BARRANC" de Paiporta, naix de la voluntat dels seus integrants d'estudiar i promocionar la cultura pròpia de Paiporta i la seua comarca. Volem i animem a totes les persones que tenen inquietuds i també perquè no, ganes de pasar-s'ho bé, a contribuir en les activitats que tirarà avant "EL BARRANC". Estem segurs que igual que l'aigua busca el barranc, també la cultura i el valencianisme buscarà en "EL BARRANC" a Paiporta.

Sol·licitud informació

Desitge rebre informació de forma gratuïta de la Associació Cultural El Barranc.

Nom i cognoms

DNI Domicili

C.P. Localitat

E-mail Tel. Mòbil